

Ο ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΦΡΙΚΑΛΕΟΣ ΣΕΙΣΜΟΣ
ΤΟΥ 1894.

Συνταχθέν

ΥΠΟ **Γ. ΝΙΑΓΚΑ**

1833

Έκδίδεται

Άδεια τῆς Αὐτ. Ὑπουργ. τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως.

ΥΠΟ

Α. Ι. ΜΙΛΛΟΝΟΠΟΛΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ

Γαλατῆ, Ὀδὸς Βοΐβοδα ἀρ. 19.

1894.

[2]

(182 x 120)

1.0 Σ X \bar{I} 263

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐφάνη πλέον εἰς τὸ φῶς
 μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας
 τὸ τοῦ σεισμοῦ φυλλάδιον,
 οὐμβάντος μετ' αἰῶνας·

Ὅφειλονται δὲ χάριτες
 εἰς πρόσωπα γενναῖα,
 γινόμενα τὰ αἴτια
 καὶ ὄργανα σπουδαῖα

τοῦ τὰς ἡνίας στίβαρῶς
 τοῦ διοικεῖν κρατοῦντος,
 καὶ εἰς λιμένα εὐδίων
 τοῦ σκάφους ὀδηγοῦντος.

Ἐδόθη πλέον ἄδεια
 παρὰ τοῦ Ὑπουργείου,
 ἐκείνου τοῦ πρὸς ἔκδοσιν
 ἀφήνοντος βιβλίου.

Αἰνίττονται ὄργανα ἐνταῦθα, πρόσωπα σπουδαῖα,
 ὧν ἐξητήθη ἡ συνδρομὴ πρὸς ταχύτεραν ἔκδοσιν τοῦ
 πονήματος. Ταῦτα δὲ εἶσι τὰ ἐξῆς·

ἡ Α. Υ. ὁ μέγας Βεζίρης Τσεβάτ πασσᾶς καὶ ὁ ἀντι-
 πρόσωπος αὐτοῦ. ἡ Α. Ε. ὁ ἀρχίατρος τῆς Α. Α. Μ.
 Μαυρογένους πασσᾶς. ἡ Α. Ε. ὁ ὑπουργὸς τῆς παιδείας
 Ζουχτῆ πασσᾶς. ἡ Α. Ε. Ναῖμ βένς, ὁ ἀξιὸς καὶ ῥέκτης
 πρόεδρος τοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν βιβλίων συ-
 βουλίου. ὁ Βαφίω βένς. Ἀριστοκλῆς ἐφέντης, Βαπορίδης,
 Γεωργάκης ἐφέντης καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ συμβουλίου μέλη.

[4]

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ

ΤΗΣ ΕΙΚΟΣΤΗΣ ΟΓΔΟΗΣ ΙΟΥΝΙΟΥ, 1894.

Ἐσεισας, ἔστησας αἰθις τὴν Γῆν, Λόγε,
τῆς σῆς γὰρ ὀργῆς ὁ οἶκτος ἦν τῷ πλέον.

Τίς' τάραξε θεμέλια.
τῆς γῆς τὰν ἡσυχίαν
τρέμων θνητὸς παρὰ θεοῦ
ἐζήτει σωτηρίαν;

Τὸ Κίριε, Ἐλέησον
ἐβόα καὶ ἐθρήνει,
καὶ εἰς σταυροκοπήματα
τὴν χεῖρά του ἐκίνει:

Τὰς ἀμαρτίας, Κίριε,
ἐλέησον ἐφώνει
μὲ χεῖλην τρέμοντα, ὠχρὰ
καὶ κάμπτει χαμαὶ γόνυ.

Μανίτσα μου, ἄς μὴ ἦμην!
ς' τὸν κόσμον ἀφού τώρα,
μὲ' μάτια μου τὸν θάνατον
τὸν βλέπω πάση ὥρᾳ!

ἐτάραξε τὸν ἄνθρωπον
ἡμέρα Ιουνίου,
ἡ εἰκοστὴ ἀπὸ σεισμοῦ
ὀγδὸν αἰώνησίου.

Ὁργίσθη ἅσα ὁ Θεὸς
διὰ τὰς ἁμαρτίας,
Μὲ τὸν σεισμὸν τὸ πλάσμα τοῦ
καὶ τὰς πολλὰς κακίας;

νὰ τιμωρήσῃ θέλησε
Αὐτὸ νὰ ἐξοντώσῃ;
ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ἤθελεν
οἱ ἄνθρωποι νὰ ζῶσι;

Διότι ἐπλάσεν αὐτὸ
τὸ ἴσαλε νὰ ζήσῃ·
τὸ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς γῆς
νὰ μὴ τὸν λησμονήσῃ.

Αὐτὸς ὅμως ἠλσμονήσῃ
τὸν Πλάστην τοῦ δὲν θέλει
νὰ στρέφῃ εἰς αὐτὸν τὸν νοῦν
διοζίου δὲν τῷ μέλλει.

Σὺ λοιπὸν ἠθέλησας
Θεέ, νὰ δοβερίσῃς,
καὶ ἔσεισας αὐτὴν τὴν γῆν
καὶ πάλιν νὰ τὴν στῆσῃς!

Ὁργίσθῃς μὲν ἀλλ' ἢ ὄργῃ
εὐθύς σ' τὴν εὐσπλαγῆν,
ὑποχωρεῖ σου τὴν πολλὴν
καὶ πατρικὴν καρδίαν.

Μὲ τὸν δάκτυλόν σου μόνον
χαλνᾶς κόσμους, γεννᾶς πάλιν,
νέους κόσμους ὅταν θέλῃς
καὶ γῆν νέαν κτίσεις ἄλλην.

Ἄλλ' ὡς ἔλθωμεν εἰς τὴν πρώτην
θλιθερὰν δοκιμασίαν,
εἰς τὸν σεισμόν ὅστις ἀνθρώπων
κατετάραξε καρδίαν.

Αἱ ἀπώλειαι μεγάλαι·
δυστυχήματα καὶ Θρηῆνοι,
καὶ χωρὶς παρηγορίαν
τὸν πλησίον ἡμῶν ἀφήνει.

Ἡ Πρωτεύουσα μὲ ὅλα
τὰ προάστεια ἐδόλθη·
τὰς ζυμίας ἢ γραφίς μου
δύσκολον νὰ περιλάβῃ.

Τῆς μεγάλης λεγομένης
ἀγορᾶς νὰ περιγράψῃ,
τίς γραφίς θὰ ἠμπορέσῃ
διὰ στίχων νὰ συδράψῃ;

Ὅσας εἶδεν ἀπωλείας
διαφόρου ἡλικίας,
εἰς ἀνθρώπους παντὸς γένους,
φυλῆς πάσης καὶ θρησκείας;

Ἵστερον ἀπὸ τὸ γεῦμα
μὲ χαρὰν καὶ ἠσυχίαν,
ἐν' ᾧ κάθηντο ἐντὸς τῆς
νὰ ἰδοῦν ληψοδοσίαν,

Εὐθύς σείεται τὸ σύμπαν,
σειεται ἐκ θεμελίων,
τῆς μεγάλης ἀγορᾶς ἡμῶν
ἔδαφος μετὰ δακρύων.

Ὁ μὲν τρέχει πατῶν ἄλλον
 ποιὸς προτύτερα νὰ φύγη,
 καὶ ἔλπιδις ἵνα σωθῶσι
 δὲν τοῖς μένει οὔτ' ὀλίγη.

Τὸ κατάστημα, τὸ ἔργον
 ὅπως εἶχε τὸ ἀφῆνει.
 ὁ καθεὶς ὡς τρολλὸς τρέχει
 ὅπου ἦτον νὰ μὴ μείνη.

Πίπτουσιν οἱ ἐξ ἀρχαίων
 χρόνων αἰφνιδίως θόλοι,
 οὐκ ὀλίγοι ἐν τῷ ἅμα
 φρικαλέως σχεδὸν ὅλοι.

Γόοι, Θρηνοὶ ὄλλυμένων
 φοβεροὶ καὶ φρικαλέοι,
 σινεκίνουσι καὶ τοὺς λίθους
 στεναγμοὶ οἱ λυσαλέοι.

Μόλις αἱ φρικταὶ δονήσεσι
 μὲ τὰ ἕξ, ἑπτὰ εὐθέως,
 δευτερόλεπτα καὶ δέκα
 ἔπαυσαν αὐταὶ τελέως.

Ἄνδρες τρέχοντες, γυναῖκες
 εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ νέοι,
 παῖδες, γέροντες κομίζουσι
 εἰς τοὺς ὤμους πειναλέοι

Στρώματα αὐτῶν καὶ ὅσα
 ἐφαπλώματα ν' ἀρπάσουν,
 ἤμποροῦσαν ἀπὸ οἴκου
 σώματά των νὰ σκεπάσουν.

Εἰς τὰ μνήματα καὶ κήπους
ἐν καιρῷ νυκτός, ἡμέρας,
ὅπου ἔμειναν ἐν ὄσῳ
τῆς γήϊνης μας τῆς σφαιῖρας

Κατετάραττον ἀπαίστως
τοὺς ἀνθρώπους αἱ δονήσεις,
ἂν καὶ ἐν ἀδυναμία
νέους, γέροντας ἐπίσης.

Διεδόθη εὐθύς φήμη
ἢ ἀπαίσιος : Οἱ θόλοι,
ἔπεσον οἱ τῆς μεγάλης
ἀγορᾶς ἂν καὶ μὴ ὄλοι,

Κατεκάλυψαν ἀλλ' ὅμως
οὐκ ὀλίγους τῶν ἀνθρώπων,
ἔθανάτωσαν φεύ ! οὔτοι
μ' ἓνα πολὺ σκληρὸν τρόπον !

Οἰκογένειαι θρηνοῦσιν
ὀλολύζουσι καὶ τρέχουν,
ἔσαι, γνῶριζον ἐντός της
ὅτι ἀνδρας αὐτῶν ἔχουν.

Ἐξεθάπτοντο καὶ ὄσοι
νεκροὶ ἦτον μὲ φρεῖον,
κ' ἐκομίζοντο ἐν τάχει
εἰς εὐρὺ νοσοκομεῖον.

Ἐτρέχον ἐδῶ ἐκεῖνοι
ὄσοι γνῶριζον εὐθέως,
τοὺς ἀνθρώπους των λαμβάνουν
ταῖς κηδεύουν τρομαλέως,

Μὲ ὀλοαγμοὺς καὶ θρήνους
εἰς τὸ μνήμα τῶν πατέρων
ἀπὸ' μάτια ῥεεὶ δάκρυ
τῶν ταλαίωνων τῶν μητέρων.

Τίς ὁ ἔχων ἀνθρωπίνην,
ἐλεήμονα καρδίαν.
τὴν σκηνὴν αὐτὴν ὁ δάκρυον
καὶ αὐτὴν τὴν τραγωδίαν;

ἔὰν ἦτο καὶ θηρίον
ἠθέλε τῷ ὄντι κλαύσει'
τοῦ νὰ ῥίψη βλέμμα οἴκτου
ἠθέλε ποτε νὰ παύσῃ;

Αὐτῆς δὲ τῆς συνοικίας
'Εδιονέκαπου τὴν κλῆσιν,
τίς δὲν ἠθέλεν ἀνοίξει
θαλαρῶν δακρύων βρούσιν;

Τὰ παθήματα ἀκούσας
οὔτε οὔτος τοῦ νὰ κλαύσῃ,
Εἰς τὸν νοῦν του ὅστις φέρει
τὴν εἰκόνα δὲν θὰ παύσῃ.

πλεῖσται ξύλινα οἰκίαι
ἑτοιμόδροποι ἐν γένει,
'Ακατοίκητοι ὑπάρχουν
χωρὶς θρήνων δὲν θὰ μένῃ.

Τοῦ φρουρίου τοῦ πεσόντος
μ' ἓνα κρότον εἰς οἰκίαν,
ὄγκος λίθου πολὺ μέγας
ἔτεινάχθη κατ' εὐθείαν

Κ' ἐπλακώθη ἐν τῷ ἄμα
καὶ ὑπάρξεις ἀφανίζεις
ὡς ἀγγέλων κορῶν δύο
πρόσας λύπας δὲν ποτίζει!

Ἀκατοίκητος διόλου
μένει αὐτὴ ἢ οἰκία·
ὑπὸ ποίας χειρὸς ἤδη
θὰ ἐπέλθῃ σωτηρία;

Ἄγγελος θεοῦ θὰ ἦναι
ὁ σωτὴρ οἰκγενείας,
ἥτις ἔλαθε τοσαῦτα
ἐν τῷ βάθει τῆς πενίας.

Θεέ, πέμψον ὅσον τάχος
ἄγγελον τῆς σωτηρίας,
εἰς παρηγορίαν ταύτης
τῆς πολὺ πτωχῆς οἰκίας.

Τοῦ Σαλμάτομπρουκ ὁμοίως
ἔλαθεν ἢ συνοικία,
καὶ μεγάλη τοῦ Σχολείου
κ' Ἐκκλησίας ἢ ζημία.

Ἐλθετε ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες,
οἱ φιλόανθρωποι σωτῆρες
σᾶς ἀπέστειλεν ὁ Πλάστης
ἵνα ἦτε οἱ πρακτῆρες.

Εὐποιίας καὶ δοτῆρες
εἰς τὸν κόσμον καὶ προστάται
τῶν χηρῶν καὶ τῶν πενήτων
ὀρφανῶν καὶ παραστάται.

12

Ἡ τοῦ γένους Ἱστορία
τ' ὄνουά σας κατατάζει
μεταξὺ εὐλογημένων
ἐπὶ ἀγαθῆ των πράξει

Ἐὰν δέχητε καρδίας
Ἐλεημονας, γενναίας,
Κ' ἐμφισήσετε σ' τὰς φλέβας
τῶν πενήτων ζωὰς νέας.

Εἰς τὸν ἀφθαρτον δὲ βίον
ἢ ψυχὴ τῆς αἰωνίου
θ' ἀπολαύη εὐτυχίας
καὶ χαρᾶς τῆς οὐρανίου.

Τὰ Φαιμάθια δὲ μίπως
κι' οὐκ ὀλίγαι χῶραι ἄλλαι,
καὶ αἱ νῆσοι: Ἀντιγόνη
Πρώτη καὶ λοιπαὶ μεγάλαι,

Ἦτε Πρίγκηπος καὶ Χάλκη
δὲν ὑπέστησαν ζημίας.
ἐξ αὐτῆς τῆς προελθούσης
τρομερᾶς θεομηνίας ;

Χρήζουσι καὶ αὐται, λέγω,
θεραπείας, βοηθείας
τῶν πλοισίων καὶ εὐσπλαγγῶν
τελεσφόροι προστασίας.

Ὁ Θεὸς τὰ πλοῦτη δίδει
δι οὐδένα σκοπὸν ἄλλον,
ς' τὰς καρδίας τὰς γενναίας
ἵνα βλέπη αὐτὰ μᾶλλον

Δαπανώμενα εἰς ἔργα
ἄτινα μεταβιάζουσιν,
εἰς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν
τὸν πλουτοῦντα καὶ ἐμβάζουσιν.

Μεταξὺ τῶν τοὺς φιλάτους
υἱὸν κλαίει ὁ Ἥλιος,
ὁ Φωκᾶς τὸν φίλτατόν του
ἀπὸ μέσης τῆς καρδίας.

Ἄκατοίκητος δὲ ὄλωσ
ἔμεινεν ἀφ' οὐ ἐσείσθη,
κ' ἢ σχολῆ ἢ Θεολόγους
σχεδὸν πᾶσα ἠφανίσθη.

Ἀποστέλλουσα ς' τὸν κόσμον
κήρυκας τῆς ἀληθείας,
σέμνωμα τοῦ γένους αὕτη
καὶ τὸ χάρισμα τῆς καρδίας.

Διὰ τοῦτο οἱ μεγάλοι
ἐν Εὐρώπῃ καὶ λογάδες,
ὧν περ εὐμοιρεῖ τὸ Γένος
καὶ τοιοῦτοι χιλιάδες

Θ' ἀναστήσωσιν ἐκ νέου,
ὥσπερ γίγαντα ὠραῖον,
ὠραιότεραν ἢ ὅτι
πρώτον ἦν καὶ ῥωμαλέον

Ἐπαθον καὶ πολλαὶ ἄλλαι
κῶμαι, Πόλεις καὶ χωρία·
δύσκολον ἀπάντων τούτων
τοῦ νὰ γείνη ἤδη μνεῖα.

Τῆς πληγῆς αὐτῆς χαινούσης
ἡ Πρωτεύουσα ἦν ἔχει,
ἥτις μόλις δάκρυά της
κρατεῖ τώρα καὶ κατέχει.

Ἐκπυύχθη πρῶτος πάντων
ὁ πολὺς τοῦ τόπου Ἄρχων,
ιατρός ὁ ἐλεήμων
καὶ γενναῖος ὁ ἱπάρχων.

Μημηταὶ αὐτοῦ καὶ ἄλλοι
οὐκ ὀλίγοι ἐργαλεῖα,
θεραπειᾶς μέσα πάντες
φέρουσιν αὐτοὶ παντοῖα.

Ἔρχονται νὰ θεραπεύσουν
τὰς πληγὰς τῆς Πρωτεύουσας,
πανομοίᾳς πρὸς τρωθεῖσαν
ὑπὸ βέλους αὐτῆς οὔσης.

Τιμὴ, δόξα ἡ μεγάλη
ς' τοὺς κλεινοὺς αὐτοὺς ἡγέτας,
ἡ Πρωτεύουσα τοὺς ἔχει
παυμεγάλους εὐεργέτας.

Πάμπολλα αὐτῶν τὰ ἔτη!
Μαθουσάλειος ὁ βίος !
πρὸς φρουρὰν αὐτῶν σταλήτω
Ἄγγελος ἐξ Ὑψους Θεῖος.

Σὺ Θεέ. ἅμα τὸ πλάσμα
εἰς μετάνοιαν Σου ἔλθη,
ἡ ὀργὴ Σου καλῶς οἶδα
εὐθύς αὐτὴ θὰ παρέλθη.

Θὰ ἀφήσης ἵνα ζήσῃ
ἐν εἰρήνῃ εὐτυχία,
μετὰ ταύτην, ἕως ἔλθῃ
ἡ ζωὴ ἡ αἰωνία.

Ἔμαθον, θεέ, οἱ πάντες
μὲ τὸν δάκτυλόν Σου μόνον,
καταστρέφεις, γεννᾷς πάλιν
εἰς ὀλίγον τινὰ χρόνον

κατὰ θέλησίν σου πάντα.
Νέους κόσμους, νέαν φύσιν
Ἐκ τοῦ μηδενὸς ς' τὸ εἶνε
Σὺ παράγεις καὶ τὴν κλίσιν.

Ἐὰν ὅμως αὐτὸ μείνῃ
ἀγαπῶν τὴν ἀδικίαν,
ὁ αὐτὸς καθὼς καὶ πρῶτα
σκληρὸς μείνῃ μὲ κακίαν.

Ἀθετῶν τὰς ἐντολάς Σου,
μάστιξ τῆς δικαιοσύνης,
καὶ διώκτης τῶν ἀθῶων
πράξον Σὺ ὅτι ἐγκρίνης.

Ἴνα μάθῃ ὁ τοιοῦτος:
οὐχὶ φύσις τυφλὴ ἄρχει,
ἀλλὰ μέγας εἷς καὶ μόνος
παντοδύναμος ὑπάρχει.

Θεὸς ὅστις πάντα οἶδε
καὶ αὐτὰ τὰ τῆς καρδίας,
τοὺς ἐργάτας δὲ παιδεύει
ἅπαντας τῆς ἀσεβείας.

Ποῖος' ἀράϊξε, ταράττει
τὰ ὑπὸ τὴν Γῆν στοιχεῖα,
καὶ νὰ μάχωνται τὰ κάμνει
ὄταν θέλῃ τὰ μυρία;

Στόματα φλογῶν ἀπείρων
τῶν παντοειδῶν μετάλλων,
καὶ εἰσάγει τῆς θαλάσσης
ἐντὸς τούτων ὕδωρ βάλλων;

Ἐξεγείρον ὥσπερ νέφη
τοὺς ἀπιούς ἐκ τῶν καμίνων,
οἱ ὁποῖοι ἐξεγείρουν
βάρος ἀπειρον, τὸν θρηνον.

Προκαλοῦν ὅπότεν σείουν
ὄγκους ἀνιπολογίστους,
καὶ τρομάζουν τοὺς ἀθέους,
ὑλιστὰς καὶ τοὺς ἀπίστους.

Τίς εἰ μὴ Σύ. Παντοκράτορ.
διὰ λόγου ἑνὸς μόνου;
Διατάττεις τὰ στοιχεῖα
ὁ καθίζων ἐπὶ θρόνου;

Γ. Νιάγκας.

ΤΕΛΟΣ.